

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/577/2014
Identifikačné číslo spisu:	7613209404
Dátum vydania rozhodnutia:	26.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Lubor Šebo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7613209404.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa Lawyer Partners a.s., so sídlom v Bratislave, Prievozská č. 37, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Chabadová, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pri starej Prachárni č. 13, proti odporcovi N. U., bytom v L. o zaplatenie 25,89 Eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 11 Ro 99/2013, o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 28. augusta 2014 sp. zn. 1 Co 258/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Odporcovi nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Navrhovateľ sa návrhom, ktorý bol 16. mája 2013 podaný na Okresnom súde Spišská Nová Ves, domáhal, aby odporcovi bola uložená povinnosť zaplatiť mu do 3 dní nedoplatok na koncesionárskych poplatkoch vo výške 780,- Sk a tiež náhradu trov 2.464,- Sk.

Okresný súd Spišská Nová Ves vyzval navrhovateľa uznesením z 19. septembra 2013 sp. zn. 11 Ro 99/2013 - 11 na odstránenie väd predmetného návrhu.

Okresný súd Spišská Nová Ves uznesením zo 20. decembra 2013 č. k. 11 Ro 99/2013 - 14 odmietol podanie navrhovateľa.

Okresný súd Spišská Nová Ves uznesením z 20. decembra 2013 č. k. 11 Ro 99/2013 - 16 uložil navrhovateľovi, aby do 3 dní zaplatil súdny poplatok za vytvorenie súdneho spisu vo výške 6,50 Eur v zmysle položky č. 20a Sadzobníka súdnych poplatkov (ďalej len „Sadzobník“), ktorý je prílohou zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 71/1992 Zb.“).

Proti uvedenému uzneseniu podal navrhovateľ odvolanie, v ktorom uviedol, že v tejto veci podal návrh na začatie konania už v roku 2006. Z tohto dôvodu „vzniesol námietku premlčania voči právu vyrubiť súdny poplatok“. Poukázal na to, že keď súdy v obdobných prípadoch odmietli v roku 2006 prijať jeho návrh podaný v elektronickej podobe, Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) označil ich postup za protiústavný a súdu, ktorý sa takého protiústavného postupu dopustil, uložil, aby o návrhu konal a v ďalšom vychádzal z toho, že právne účinky podania zostali zachované s účinnosťou ku dňu jeho podania. V danom prípade to súd prvého stupňa nevzal na zreteľ a v roku 2013 ho vyzval na zaplatenie súdneho poplatku, i keď poplatková povinnosť vznikla v roku 2006 (§ 5 ods. 1 písm. a/ zákona č. 71/1992 Zb.) a v roku 2013 mu už nebolo možné vyrubiť súdny poplatok (§ 13 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb.).

Krajský súd v Košiciach uznesením z 28. augusta 2014 sp. zn. 1 Co 258/2014 napadnuté uznesenie potvrdil ako vecne správne. Citoval položku 20a Sadzobníka a konštatoval, že súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom č. 71/1992 Zb. Odvolací súd sa nestotožnil s argumentmi navrhovateľa. Súd prvého stupňa lustráciou spisov zistil, že o totožnej žalobe s navrhovateľom žalobcom v tomto konaní už súd konal a konanie zastavil pre nezaplatenie súdneho poplatku z návrhu. Túto skutočnosť súd prvého stupňa uviedol v uznesení, ktorým vyzval na odstránenie väd návrhu, ako aj v uznesení, ktorým odmietol podanie navrhovateľa.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie s tým, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Postup súdu, ktorý v roku 2006 odmietol prijať jeho podanie na DVD nosiči bol protiústavný. V danom prípade bolo potrebné vychádzať z toho, že návrh na začatie konania bol v súlade so zákonom podaný už v roku 2006, kedy žiadne ustanovenie zákona č. 71/1992 Zb. neumožňovalo súdu vyrubiť poplatok za vytvorenie spisu. Nemožno preto od neho v roku 2013 vyžadovať zaplatenie súdneho poplatku vo veci, v ktorej konanie začalo na návrh podaný už v roku 2006. V roku 2013 nebol podaný žiadny nový (resp. ďalší) návrh na začatie konania, ale len rovnopis návrhu, ktorý podal už v roku 2006 - tomuto návrhu treba aj podľa názoru ústavného súdu priznať účinky ku dňu jeho podania. V danom prípade bola navrhovateľovi odňatá možnosť pred súdom konať tým, že bol vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku podľa položky 20a Sadzobníka v čase, keď pre to nebol zákonný podklad a došlo k preklúzii v zmysle § 13 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. So zreteľom na to žiadal napadnuté uznesenie a tiež ním potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas navrhovateľ zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V danom prípade je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Dovolanie navrhovateľa nesmeruje proti uzneseniu, ktoré je uvedené v týchto ustanoveniach; prípustnosť dovolania preto z § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. nevyplýva.

Vzhľadom na vyššie uvedené by prípustnosť navrhovateľovho dovolania zakladalo, ak v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ nepodal sa návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolaateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a vady tejto povahy ani nevyšli v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Navrhovateľ tvrdí, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). O odňatie možnosti pred súdom konať ide v prípade procesne nesprávneho postupu súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných oprávnení.

Judikátúra najvyššieho súdu dospela k záveru, že o odňatie možnosti pred súdom konať ide tiež vtedy, ak súd zastaví konanie z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku, i keď pre taký postup neboli dané procesné predpoklady (viď R 50/1997). O tento prípad ale v preskúmvanej veci nejde - v danom prípade nebolo konanie zastavené. Napadnutým uznesením bolo potvrdené uznesenie o vyrubení súdneho poplatku. Samotným vyrubením súdneho poplatku sa však účastníkovi neodníma žiadne procesné oprávnenie a nedochádza k odňatiu jeho možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Pokiaľ navrhovateľ tvrdí, že so zreteľom na ním v konaní opisované okolnosti mu bol vyrubený súdny poplatok v situácii, v ktorej mu nemal byť vyrubený, a konkretizuje, že súdy postupovali podľa položky 20a Sadzobníka, podľa ktorej postupovať nemohli a pri tom nezohľadnili ustanovenie § 13 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb., hoci ho mali aplikovať, z rozhodujúceho - obsahového - hľadiska namieta, že napadnuté rozhodnutia súdov nižších stupňov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď tiež R 54/2012 a viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a 7 Cdo 26/2010). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Vzhľadom na to, že v konaní sa nepotvrdila existencia procesnej vady konania tvrdenej dovolaateľom, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O.s.p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie navrhovateľa podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., § 151 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.